

První, úplně první den, kdy už jsme fakt měli klíče od našeho domečku, byl taky vlastně den první návštěvy v něm. Protože hned o víkendu tady byla Peťa. A jak už jsem psala, tak to kafe jsme si tentokrát dali. A ohařici tu hned byli jak doma. A jsou tak i doteď. Pokaždý ihned naběhnou na zahradu a Taliprtka se momentálně překonává v tom, že respektuje skutečnost, že se vystoupí z auta, nikde se neprobíhá, protože stojíme u silnice a po povelu “domů” upaluje vrátkama na zahradu. Tu pak s Rumouškem proletěj, zkontrolujou a jdou se hlásit, ať naleju čistou vodičku do lavóra. Páč jako správní venkovští čoklové mají k dispozici lavór s vodou. A taky sousedu boxerku odnaproti. S tou na sebe první den blafali. Či spíše blafaly, páč na sebe hulákaly hlavně s Taliprtkou, jak dvě domov nice. Rumíčkovi to bylo více méně šumák. A teď po pár návštěvách už jsou fšící zticha. Jsem zvědavá, zda dojde na kamarádšoft. Páč boxerku jsem ještě mimo pozemek neviděla a je na zahradě převážně tak jako sama. A sedí na schodech. Ale třeba se pletu. Moc nic nezkoumám. (Na rozdíl od sousedů, kde jsme pod docela podrobným dohledem, jak jsem velmi rychle zjistila. A i s tím počítala. Jen mě překvapila ta rychlost. A podrobnost.)

Když u nás ...jeheehee, to je zvláštní takhle to napsat... u nás!!!...ještě jsem si nezvykla...?.. no, když u nás byla návštěvou Peťa, nic moc se nedělo. A zkoumali jsme hlavně půdu a její poklady. A že jich tam teda bylo!!! Doslova. Páč jako na každý půdě, tak i tady se našly. Třeba ta velká truhla. Jak ta bude krásná, až se opraví! A to byl teprvá začátek. Ty další poklady jsme objevovali posléze. Starý hrnce a nádobí, který budou skvělý na dekoraci, koženěj batůžek-ideální na venčení s ohaříkama. A trilojoun dalších věcí, který jsme objevovali v dalších dnech, kdy už jsme se opravdu pustili do vyklízení.

Krom pokladů pro nás, se v domě najdou poklady i pro ohaříky. Nejsou to pravda poklady nějak vyloženě psí, ale..... když tomu dáte patřičnou formu a dramatičnost, může se pokladem klidně stát i takovej závěs.

Musíte s ním jen značně dramaticky nakráčat na zahradu, roztočit ho nad hlavou a rychle prchat. V ten moment jste lovná zvěř a zachrání vás jedině rychlý nohy a ruce. Páč musíte zdrhat a mávat závěsem tak, aby ho ani jeden nechytil. A když se jim to pak podaří, trhají vás, resp. závěs na kusy. Dokonalá zábava? . I pro sousedy pochopitelně

Taky můžete do placu hodit polstrování a polštáře ze starých křesel. A bombardovat s nima ohařiska oknem.

Bála jsem se zpočátku, že budou trochu ochuzení a budou se nudit. Ale můžu být myslím v klidu. X-krát denně svádíme lýtý boje o různý přetahovadla z nějakých hadrů, cupujeme starý deky. A když jsem pozorovala Taliprtku, jak lýtá zahradou a mlátí si šťastně a spokojeně o hlavu koženou brašničkou, kterou jsem jí mrskla do prostoru, a nebo pozorovala a

vychvalovala Rumíčka, jakéj von je bohatej pán, když chodil po zahradě s objevenou perutí z husy či labutě, došlo mi, že ochuzení rozhodně nejsou.

Jo a taky, krom hovádin ohařící i pracujou. Tužej svoje čichový buňky. Na půdě jsme objevili prošívaný deky. Vypraný a čistý. Tak jsem z jedný z nich udělala ohaříkům venku ležení.

Posléze tak stojím na zápraží, odpočívám v rámci vyklízení a jen tak tupě čučím na tu deku, když mě něco napadlo.

Zašla jsem dovnitř, vzala pytlík s minipiškoty, usadila ohařiska jak při vyučování a pár minipiškotů rozesela do těch prošitých zahybů. A pak tam poslala Rumíčka s povellem Čuchej! Pracoval pěkně svědomitě a když ho pak vystřídala Taliprtka, bylo to jak přes kopírák. "Tooo je paráda!" pochválila jsem je i sebe. Protože bych nerada, aby mi v rámci přestavby nějak zakrněli. Někdo používá čuchací kobereček, my máme rovnou čuchací peřinu? . Ale funguje to suprově, můžu vřele doporučit - nevyhazujte starý prošívaný deky, udělejte z nich čoklidům, nebo kočičounům čuchací tankodrom? .

No a tak jsme ty první dny vyklízeli a vyklízeli a teď už můžeme spustit tu rekonstrukci.